סוף סוף האמת

ב פעם הבאה כשזה יקרה לי, אני אכה חזק! בפעם הבאה כשאלך בר־חוב עם שני ילדיי הקטנים, מחזיקה ביד אחת את התיק שלי, שני תיקי־אוכל, שני ז'קטים שאין להם חשק ללבוש או לס־חוב, סל עם לחם טרי ועיתון יומי, וביד השנייה אני מחזיקה בחוזקה את ידו של הילד הקטן, שלא יברח וידרס, אם שוב מישהו ממכריי — אלה שלא ראיתי אותם כבר שנים ושאת שמם אני לרוב לא זוכ־רת — יגש אלי ויגיד במתיקות: „או, כבר יש לך שני ילדים, ומה את עושה חוץ מזה?" אני פשוט אניח את כל החפ־צים באמצע הרחוב וארביץ לו נמרצות.

במחשבה שניה, כדי למנוע אלימות, כדאי שאפרט בקצרה את סדר היום המר־תק והזוהר ומלא העינוגים של עקרת־הבית שהיא גם אם לשני בנים קטנים.

7.00 — קללה עסיסית לעבר הבורא על שהמציא את העינוי היומי של יקיצה בשעה ברבארית כזאת.

7.01 — קימה.

7.01—7.30 — נסיונות נואשים ועצ־בניים, מלחיים בצעקות ואיומים כדי להי־עיר את הילדים. הכנת ארוחת־בוקר, הכנת סנדביצ'ים לגן ולבית־הספר, רחיצת והלב־שת הילד הקטן, תוך צעקות לעבר הגדול שיפסיק לחלום ויתחיל לעבוד. קשירת שרוכים בנעליים וריצ'רצ'ים במעילים. בדיקה של מה הם שכחו ויציאה מהבית.

7.30 — הליכה משותפת ברחובות הסואנים של תל־אביב, תוך פיהוקים קבו־צתיים, לעבר בית־הספר והגן.

7.50 — הילדים מפוזרים. חיוך רחב לעבר ארבע שעות של שקט יחסי.

8.00 — בדרך הביתה עוברים בסכולת, משאירים כמה אלפי לירות וחוזרים הביתה. הבית שהשארת ב־7.30 נראה כמו שדה־קרב נטוש. פונים לחדר־הילדים: סידור מיטות, איסוף ניירות וצעצועים מהריצפה, תליית הבגדים, שאיבת אבק וכו'.

כשהחדר ניראה פחות או יותר הולכים הלאה. חדר־שינה הורים: מסדרים מיטות, מאווררים קצת, אוספים עיתונים שצנחו על הריצפה כשהעיניים נעצמו מעצמן הלאה.

חדר־המגורים (מה שניקרא סלון) בבית נורמלי הוא פשוט מחסן. כל אחד מביא חפץ וכל אחד משאיר אותו שם. מסדרים, מטאטאים, מאבקים, מיישרים את התמו־נות, משקים את העציצים. הכל ניראה כל־כך מסודר שיש חשק לשבת קצת לנוח, אבל למי יש זמן? רצים הלאה.

חדר־האמבטיה זקוק לליטוף. זה בלי להזי־כיר את האסלה והקרש. בבית שבו כולם גברים, חוץ מהאמא כמובן, יש תמיד בעיות אסלה וקרש.

אחרי רחיצת הידיים (בטח, בטח) מתיי־שבים במיטבח על כוס קפה, מסתכלים מסביב וחושבים על התאבדות. מי שמת־אבד — זה הסוף. אבל מי שלא מעוניין להתאבד בדיוק עכשיו, קם, רוחץ כלים, מפנה את שולחן־האוכל, מטאטא את הרי־צפה, שם דברים במקום ומארגן את המי־טבח למיבצע ארוחת־הצהריים. מקלפים, רוחצים, קוצצים, שמים על הכיריים.

פתאום נהיה 12.00. עוובים הכל ורצים לבית־הספר ולגן להחזיר את הילדים הי־ביתה. הדרך הביתה לוקחת שעה, זה כי יש הרבה חנויות בדרך וליד כל אחת מהן צריך לתת הסבר משכנע מדוע לא קונים את זה ובעוד כמה זמן בדיוק זה היום־הולדת, שאז אולי כן נקנה את זה.

1.30—2.00 — ארוחת־צהריים.

2.00—2.30 — פינוי השולחן מכלי־האוכל, פינוי הריצפה מאיטריות, אורז ונוזלים בלתי־מזוהים. שטיפת כלים.

2.30—3.00 — ישיבה על כוס קפה עם הילד הקטן כדי שלא יפריע לגדול לעשות שיעורים. תוך קריאה של מיץ פטל בפעם ה־4390.

3.00 — 3.30 — בטלוויזיה יש קיש־קשתא או דודלי (שאלוהים יתן להם אושר ואריכות ימים) אפשר לקרוא עיתון יומי. כשמגיעים לעמוד האחרון נגמר הקישקש־תא ומתחילה השיחה האינטליגנטית.

„אמא, יריב אמר שמחר קונים לו פוס־טר של אי־טי."

„נהדר."

„אמא, מתי אבא יבוא?"

„עוד מעט."

„אמא, ההורים של אלונה קנו וידאו."

„יופי להם."

„אמא, מתי אנחנו ניקנה וידאו?"

„אף פעם, מותק."

„אמא, הוא אמר לי שאני מטומטם."

„לא נכון, הוא אמר לי שאני מטומטם."

„שניכם צודקים, חמודים שלי."

בשלב זה חוזר הבעל מעמל יומו והוא רוצה אוכל וסימפטיה. כל החבורה עוברת למיטבח, בשביל לראות איך אבא אוכל. אני מגישה לו את הארוחה ומספרת לו את חוויותי המרגשות. כשהוא שואל „מה עשית כל היום?" אני שופכת עליו את הקפה החם, ממש לא בכוונה.

מסירה כלים מהשולחן, רוחצת אותם (זה כדי לא לשכוח איך עושים את זה). עוברים שוב לסלון, ברגע שהתיישבתי הם רוצים שוקו. נורא צמאים. אני עושה שוקו. הוא קצת נשפך על השולחן. מנגי־בים (זאת אומרת אני מנגבת וכולם מסת־כלים). יש עוד כמה דקות עד לתוכנית הטלוויזיה של 5.30. שמים תקליט בשול וולייום (ככה הם אוהבים).

5.30—6.00 — כמעט שקט. הקטנים סתמו את הפה. אבל הבעל, ממש עכשיו בא לו דיבורים, על מי הוא פגש ומה הוא אמר לו, ומה הוא ענה לו ואיך שהוא התעצבן עליו. המכסימום שאני יכולה להגיד לטובתו בשלב זה של חיי זה „מה אתה אומר?" תוך כדי השתתפות בחוויו־תיו של הבעל, אני מעמידה (למה בעצם אומרים מעמידה?) מכונת־כביסה. אבל לפני שהיא מספיקה להגיע לשלב הגני־חות של הסחיטה נגמרת התוכנית בטל־ויזיה.

6.30—7.00 — שעת המישפחה. כל אחד מספר מה שיש לו להגיד. מפני שה־זמן קצר, כולם מדברים ביחד. הרדיו פתוח כי תיכף יש חדשות והטלפון מצלצל כל הזמן. בתוך הדממה הזאת אני מחזקת את עצמי בידיעה שעוד כמה שנים (אולי 20) הם יתחתנו ולא יגורו יותר בבית שלי.

7.00 — ממלאים אמבטיה. מכניסים לתוכה צפרדעים ודגים מפלסטיק, מקל־פים את הילדים מהבגדים ודוחפים גם אותם למים (הראש בחוץ, כמובן). תוך כדי צעקות „הוא משפריץ עלי, החרא הזה!"

עורכים את השולחן לארוחת־הערב (עו־רכים, זאת אומרת אני עורכת). חביתה, סלט, גבינה, שוקו. אחרי פיתרון בעיית ה„מי יצא קודם מהאמבטיה" מנגבים, מל־בישים פיג'מות (באופק כבר ניראה סוף היום). אוכלים ארוחת־ערב תוך כדי תיכ־נון המחר. משהו כמו „מחר אני לא רוצה שתשימי לי את הריבה המגעילה בסנד־ביץ'" או „מחר אני לא הולך לגן כי כואבת לי הבטן." מתעלמים. לא צריך להגיב על כל דבר.

8.00 — משכיבים את הילדים במיטה ומתיישבים בסלון על יד הבעל, כשבדם אין אנדרנלין בכלל. התשישות שתתה אותו. כדי ליצור שוב אנדרנלין אפשר לראות למשל את קרובים קרובים.

8.30 — רצים לחלות את הכביסה על החבל לפני שיהיו חדשות בטלוויזיה. מה־שוונג גם מפנים את השולחן מארוחת־ה־ערב ורוחצים כלים.

9.00 — מבט לחדשות. אומרים דברים נורא מעניינים, אלא שהראש כבר לא קולט כלום. מראים שלג בלבנון ואני חוש־בת לעצמי: הנה, יש אנשים שעושים סקי בשווייץ. מראים את שר־החוץ שמיר ואני בטוחה שזה ראש־ממשלת גבון. הראש לא עובד. מסתכלים קצת, נאנחים קצת, וככה בלי לשים לב מגיעים ל„פסוקו" — התוכנית האהובה עלי, כי אחר־כך הולכים לישון. בדרך למיטה חושבים בגועל על סקרלט אוהרה המטומטמת שאמרה שמחר יש יום חדש.

מישהו רוצה לדעת מה אני עושה חוץ מזה?